

Christus' Wonderbare Spijziging

Lezen: Mattheus 14:13-21

Tekst: Mattheus 14:19

Zingen:

Gebed des Heeren:5

Ps. 34:5

Ps. 145:5,6

Ps. 81:12

Ps. 145: 5

Geliefde gemeente, het is slechts een paar uur geleden dat we, zo mag ik aannemen, aan tafel zaten om te eten. Ook jullie, jongens en meisjes. Wat gebeurde er aan tafel voordat je begon te eten? Ik spreek even jullie aan, kinderen. Toen ging je vader of je moeder bidden, bidden tot God of Hij Zijn zegen wilde geven over het eten en drinken dat op tafel stond. En toen je vader of moeder 'amen' had uitgesproken, kreeg jij ook nog de gelegenheid om het zelf te doen, toch? Je deed netjes je handen samen, sloot je ogen en zei heel eenvoudig: "Heere, zegen dit eten en dit drinken, om Jezus' wil, amen." Toch? Zo heb ik het zelf ook geleerd toen ik nog heel klein was.

Weet je wie dit ongetwijfeld ook altijd gedaan heeft, van Zijn kinderjaren af? De Heere Jezus. Hij moest ook van moeder Maria en vader Jozef leren wat het is om te bidden als kind, als mens. Maria zal Hem ongetwijfeld geleerd hebben: "Jezus, nu moet je je handjes samendoen." Hij is echt kind geweest, zo ging dat. "En dan moet je bidden tot God of Hij je boterham wil zegenen." Ja, het leven van de Heere Jezus is een biddend leven geweest, vanaf het moment dat Hij tot Zijn verstand kwam, tot in Zijn volwassenheid. Van de Heere Jezus zou je kunnen zeggen: Zijn leven was echt een bidden zonder ophouden.

Bij dat dagelijkse gebedsleven van de Heere Jezus hoorde ongetwijfeld ook het bidden om de zegen over het eten en drinken dat Hij moest gebruiken. En weet u, gemeente, als de Heere Jezus bad, was dat bidden heel bijzonder. Want als Hij tot Zijn Vader bad om de zegen over brood en andere dingen, kon Hij Zelf die zegen geven. Dat blijkt zo duidelijk uit de geschiedenis die we vanmiddag met elkaar willen overdenken, met de hulp van de Heere: de wonderbare spijziging, de eerste welteverstaan. Dat schrijven we dan ook als thema boven de prediking: **Christus' Wonderbare Spijziging**. En drie gedachten gaan we overdenken:

1. In de eerste plaats: Zijn bewogenheid met een behoeftige schare.
2. In de tweede plaats: Zijn gebed tot Zijn almachtige Vader.
3. En tenslotte: Zijn overvloed uit Zijn milde hand.

1. Zijn bewogenheid met een behoeftige schare

Wij ontmoeten de Heere Jezus vanmiddag in een woeste plaats in de buurt van het stadje Bethsaïda. Dat was een heel eenzaam gebied waar geen huizen gebouwd waren, waar wel, tussen de bergen en rotsen, een vallei was met groen gras. De Heere Jezus is heel bewust naar die plaats gegaan met Zijn discipelen, en daar had Hij Zijn redenen voor.

De eerste reden lag in het feit dat koning Herodes Johannes de Doper had laten onthoofden. Wat kon Herodes ten diepste met Jezus beginnen? Hij zag Jezus in dezelfde lijn als Johannes de Doper. Herodes had ook plannen gehad om Jezus te doden, en daar wist Jezus van. Daarom trok Hij naar een eenzame plaats, al wist Hij heel goed dat Herodes nooit iets eerder kon doen dan dat Zijn uur gekomen was. Maar als echt Mens onder de mensen wilde Hij Zich niet onnodig in gevaar begeven.

Dan was er nog een tweede reden waarom Hij de eenzaamheid opzocht. Dat deed Hij in het bijzonder voor Zijn discipelen. De discipelen waren zojuist teruggekeerd nadat de Heere hen twee aan twee had uitgezonden met een roeping om te prediken en wonderen te doen. Nadat ze teruggekomen waren, gunde de Heere Jezus Zijn discipelen een ogenblik rust. Daarom kwam Hij in die woeste plaats, een eenzame plek waar ze niet zo opvielen, en Hij sprak tot Zijn discipelen: "Rust een weinig."

Maar ach, die rust duurde niet lang, want de schare was Jezus ook gevolgd en zocht Hem opnieuw. Omdat Jezus met Zijn discipelen in die vallei, omringd door rotsen, was, konden ze Hem niet direct vinden, maar Jezus wist wel dat ze Hem zochten. Dus Hij is als het ware uit die verborgen plaats naar voren gekomen, zodat de schare Hem zag. Toen heeft de Heere hen meegenomen naar de plaats waar ook de discipelen waren.

Wat gebeurde er nu, gemeente? Toen de Heere Jezus die schare zag komen en Zich aan hen openbaarde, gebeurde er iets in Zijn tere ziel. Toen werd Hij met innerlijke ontferming over al die mensen bewogen. Waarom? Hij kende hun nood, Hij kende hun behoeften, Hij kende hun zorgen, Hij kende de zieken die onder die schare aanwezig waren. Hij kende ook hun hart. Daarom stuurde Hij ze niet naar huis, maar nam Hij ze mee in die woeste, eenzame plaats. Daar kwam Hij de mensen te hulp. Daar genas Hij de zieken die tot Hem gebracht werden. Daar deed Hij al die mensen neerzitten in het zachte, groene gras en voorzag Hij hen rijkelijk van voedsel.

Daar in die woeste plaats nabij Betsaïda maakte de Heere Jezus waar: *Het behoeftig volk in hun noden, in hun ellende en pijn, gans hulpeloos tot Hem gevloeden, zal Hij ten redding zijn.* Ja, Christus' gemeente, Hij is bewogen, bewogen met zondaren. Hij werd innerlijk bewogen toen Hij die schare zag. Wat zou het groot zijn, gemeente, als u, als jij, op deze biddag Hem zo eens in de prediking mag zien als die grote Heere die innerlijk bewogen is met mensen. Want omdat Hij innerlijk bewogen is, is het mogelijk om biddag te houden.

Hij is bewogen met een behoeftig volk. Hij is bewogen met een afhankelijk mensenkind. Hij is zelfs bewogen met een zondig mens, met een ellendig volk. Ja, Hij is bewogen met degene die Hem zoeken. En tot wie zullen we anders heengaan op deze biddag dan tot Hem alleen, van wie gezegd kan worden: *Al de aarde en alles wat zij geeft, met al wat zich beweegt en leeft, zijn het wettig eigendom des HEEREN.* Ja, waarlijk, de Heere is de grote Behouder des levens. Hij bezit schuren die veel groter zijn dan de schuren van Jozef eens in Egypte. De schuren van Jezus, daar is een overvloed in te vinden voor alle geestelijke en tijdelijke nood. En uit die schuren deelt Hij uit.

Nee, dat doet Christus niet als een harde heer met een onbewogen hart, maar dat doet Hij als een goedertieren Heere die innerlijk met ontferming bewogen is. Wat wil dat toch zeggen, gemeente, dat Christus hier in onze tekst ons voorgesteld wordt als een Persoon die met innerlijke ontferming bewogen is? Met deze woorden laat Hij in Zijn hart blikken. Er is iets gaande in het hart van Christus. Dat hart van Christus is in beroering gebracht, in beweging gebracht. Het is vervuld met barmhartigheid. Wat is dat? Barmhartigheid of ontferming, dat zijn eigenschappen van God. En die eigenschappen bezat Christus ook naar Zijn goddelijke natuur. Het is de bereidheid, de gewilligheid, de goedheid die Hem drijft om de ellende van een gevallen mensenkind te verzachten, ja, meer nog, om die ellende weg te nemen.

Als wij dan deze middag horen van die innerlijke ontferming van Christus, moeten wij dat goed onderscheiden. Want Gods Woord spreekt van een tweevoudige ontferming, een tweevoudige barmhartigheid. In de eerste plaats spreekt Gods Woord van een algemene barmhartigheid, een algemene ontferming die uitgaat tot alle schepselen. Daar hebben wij van gezongen in Psalm 145 vers 5: *Gij sluit Uw hand ontfermend en weldadig opdat Uw gunst al wat er leeft verzadig.*

Maar Gods Woord spreekt ook van een bijzondere ontferming, een bijzondere barmhartigheid die zich uitstrekt tot degenen die zalig worden. Dat is nou die bijzondere barmhartigheid die God bewijst aan Zijn kerk. Van die ontferming heeft de profeet Jeremia zo heel diep en rijk mogen profiteren: *Is niet Efraïm Mij een dierbare zoon, is hij Mij niet een troetelkind? Want sinds dat Ik tegen hem gesproken heb, denk Ik nog ernstiglijk aan hem; daarom rommelt Mijn ingewand over hem, en Ik zal Mij zijner zekerlijk ontfermen, spreekt de HEERE.*

O, in die genezing van de zieken die daar onder die scharen te vinden waren, en in die wonderbare spijziging die Jezus deed in die woeste plaats bij Bethsaïda, komt die algemene barmhartigheid openbaar. Hij is bewogen met het tijdelijke lot van al die mensen die Hij voor Zich ziet. Hij is bewogen met de zieken die tot Hem gebracht worden. Hij is bewogen met die scharen die behoefte hebben aan eten en drinken. Maar dat laat niet weg dat Hij ook weet dat er onder die scharen mensen zijn die Hij van Zijn Vader gekregen heeft, naar wie die bijzondere ontferming uitgaat. Onder hen zijn in ieder geval elf discipelen die verkoren waren tot zaligheid.

Later mag Petrus erover schrijven in zijn zendbrief, wat die bijzondere barmhartigheid voor hem en voor al de ware gelovigen betekent. Dan hoor ik het Petrus als het ware uitzingen in verwondering: *Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden.*

Gemeente, het is biddag vandaag en dan mogen wij op deze biddag onze ogen richten omhoog, op de Heere die ons deze middag gepredikt wordt met innerlijke ontferming bewogen. Hij weet wat u en wat jij nodig hebben. Hij weet als je door het leven moet met zorgen en noden. Hij weet van je nood, Hij weet van je behoeften. Ja, Hij weet ook van je zonden. Hij weet van je geestelijke toestand. Hij weet ook van de bange tijden waarin we leven. Hij weet dat we in een tijd leven vol van zielsverzoeking en strijd.

Nu bent u, ben jij, ben ik naar Gods huis gekomen om van Hem hulp of gunst te vragen, om te luisteren naar wat Hij te zeggen heeft vanuit Zijn Woord. Maar hoe bent u nu naar Gods huis gekomen, gemeente? Zoek je Hem nou alleen nog om de broden? Heb je genoeg aan Zijn algemene barmhartigheid die Hij tot op vandaag wil betonen? Als je dat kennelijk ervaren mag in de praktijk van elke dag, en je mag bij tijden Zijn trouwe zorg ontdekken en ervaren, en in zekere zin afhankelijk zijn van Hem als het gaat om de tijdelijke zegeningen, heb je daar misschien de grond voor je zaligheid van gemaakt? Of is het je nu te doen om die bijzondere, die geestelijke ontferming van de Heere?

Wat was nou het eerste wat je op biddag hebt gebeden tot God? Wie heeft het vandaag, hetzij met deze woorden of met andere woorden, met Bartiméüs allereerst uitgeroepen: *Jezus, Zoon van David, ontferm U over mij.* O ja, de Heere is innerlijk met ontferming bewogen over u, over jou, in Zijn algemene goedheid, met Zijn algemene barmhartigheid. Daarom mag je komen met alle vragen tot de troon der genade, om al je nood aan Hem voor te leggen, ook voor de periode tussen biddag en dankdag. Dan mogen wij vandaag komen om Hem te vragen of Hij wil geven dat er genoeg voedsel zal zijn, voldoende financiële middelen om door het leven te kunnen komen, om kleding te kunnen kopen, om een huis te kunnen bewonen. Ja, dat we mogen vragen om kracht

voor je studie, voor je werk, wijsheid op school. We mogen vragen of Hij ons dag en nacht wil bewaren, ook als de gevaren om ons heen zijn. En als we ziek zijn, dan mogen wij bidden of de Heere medicijnen wil zegenen, kuren wil zegenen. Ja, dan mogen we zelfs vragen of Hij de ziekte wil genezen. We mogen bidden om gezondheid, gemeente. Wat mogen we veel vragen, is het niet? Omdat Hij met innerlijke ontferming bewogen is.

Maar is het je nou ook om die bijzondere ontferming te doen? Die ontferming die blijft tot in het eeuwige leven? Zoek dat vooral als je dat nog niet kent. Zoek de Heere niet allereerst om de spijzen die vergaan, maar zoek Hem om de spijzen die blijven tot in de eeuwigheid. Ja, zoek de Heere om genezen te worden van de geestelijke ziekten die van nature in ons woeden. Want kijk, gemeente, als Gods Geest je hart gaat openen en je leert achtslaan op het Woord dat Hij tot je spreekt, dan ga je Zijn bijzondere barmhartigheid ontdekken. Ja, dan ga je die bijzondere barmhartigheid ervaren.

O, als je jezelf dan ziet als een doodzieke zondaar, als je jezelf ontdekt als een geestelijk melaatse die van het hoofd tot de voeten melaats is, dan ga je een almachtige Heelmeester nodig krijgen, Die al uw krankheden kent en Die liefderijk geneest. En als je van deze Heelmeester gaat horen, dan krijg je zo'n honger naar Hem, dan krijg je zo'n dorst naar Hem. Je gaat Hem zoeken en je kunt niet rusten voordat je Christus gevonden hebt. Dan ben je zelf vol van ongerechtigheden, maar je mag Hem leren kennen, de Heere onze Gerechtigheid. Om nu alleen door het geloof te kunnen verstaan dat je alleen aan Hem genoeg hebt om voor God te kunnen bestaan. Hij is het ware Brood des levens.

Wat een wonder als je Hem zo mag zoeken, als je Hem zo mag vinden, niet één keer, maar steeds weer opnieuw in het leven met Hem. Ja, dan ga je iets ondervinden wat eigenlijk niet in woorden is uit te drukken, dat Hij met innerlijke ontferming bewogen is over Zijn kinderen. Ja, dat Hij met die bijzondere ontferming bewogen was van eeuwigheid. Wie kan onder woorden brengen dat in het diepste binnenste van een drie-enige God rommelende ingewanden zijn, die rommelen van barmhartigheid? Zo is het in het hart van de Vader, zo is het in het hart van de Heere Jezus, en zo is het in het hart van de Heilige Geest.

Dan mogen Gods kinderen gaan ontdekken op de school van vrije genade dat het hart van Hem van eeuwigheid ontroerd is geweest over Zijn kerk, ontroerd vanwege die diepe val in het paradijs, ontroerd vanwege die diepe afval van God, ontroerd vanwege de zonden die ze tegen God gedaan hebben. En dan toch, en dan toch liefgehad met een eeuwige liefde en daarom getrokken, daarom met die innerlijke ontferming bewogen over u, kind van God, om je in het bijzonder in alle geestelijke nood te kunnen voorzien. En in het licht van die geestelijke nood te leren verstaan dat ook de hulp in tijdelijke nood voor een kind van God komt uit Zijn vaderlijke handen.

Ja, dat blijkt ook heel duidelijk uit deze geschiedenis, de geschiedenis van de wonderbare spijziging, waar Christus van vijf broden en twee vissen duizenden mensen heeft kunnen verzadigen. Dat was voor Hem een verhooring op het gebed dat Hij opzond tot Zijn Vader.

2. Zijn gebed tot Zijn almachtige Vader

Dat brengt ons bij onze tweede gedachte: Zijn gebed tot Zijn almachtige Vader. Ik stel me zo voor, gemeente, dat het in de loop van de ochtend geweest moet zijn dat de schare Jezus vond in die woeste plaats in de nabijheid van het stadje Bethsaïda. Het was een grote schare, en onder die schare, zo hoorden we al, waren veel zieken. Jezus zag hen en genas hen vanwege de innerlijke ontferming die in Zijn ziel was. Ondertussen, terwijl Hij daarmee bezig was om die zieken te genezen en ondertussen onderwijs te geven, ging de tijd maar door. Het middaguur ging voorbij,

en het werd langzamerhand drie uur in de middag. Dat is in Israël de tijd dat de zon onder begint te gaan, het schemerig wordt, het wordt de eerste avond genoemd.

De discipelen werden al wat onrustig. Ze zagen dat de Heere Jezus maar doorging met het genezen van zieken en met het spreken tot het volk, en de zon ging onder. Ja hoor, daar komen ze tot de Heere Jezus en ze zeggen: *Deze plaats is woest, en de tijd is nu voorbijgegaan; laat de schare van U, opdat zij heengaan in de vlekken en voor zichzelf spijzen kopen.* Ja, de tijd van het middagmaal was ook al voorbij, er was geen tijd om te eten, zo druk was het daar in die vallei. De avond begon te komen, al die mensen hadden al die uren nog niets gegeten. Ja, de discipelen wisten het wel: het was beter dat de Heere Jezus ze allemaal naar huis zou sturen. Dan konden ze misschien onderweg nog wat kopen voordat de winkels dicht gingen, en dan hadden ze toch nog wat te eten.

Maar nee, dat wilde de Heere Jezus niet. Dat vond de Heere Jezus niet nodig. Want Hij wilde niet alleen Zijn barmhartigheid betonen om die zieken te genezen die onder de scharen te vinden waren, maar Hij wilde Zijn barmhartigheid ook nog eens bewijzen door al die mensen, mannen, vrouwen en kinderen, van voedsel te voorzien. En inderdaad, daar schittert het opnieuw dat Hij met innerlijke ontferming bewogen is.

Wat deed de Heere Jezus toen? Toen gaf Hij Zijn discipelen de opdracht: *Geeft gij hun te eten.* Nou, dan moet je maar staan, zeg. We praten niet over twintig mensen, zelfs niet over tweehonderd mensen, maar over meer dan tienduizend mensen, daar in die vallei. En dan zegt de Heere Jezus: *Gaan jullie ze nou maar eten geven.* Hoe dan? En toch willen ze gehoorzaam zijn aan de opdracht van hun Meester. Wat doen ze? Ze gaan de scharen langs om te kijken of er wat onder die scharen te vinden is. Misschien kunnen ze wel zoveel eten bij elkaar sprokkelen dat de mensen zelf meegenomen hebben, dat ze dat kunnen uitdelen. En wat vonden ze onder die meer dan tienduizend mensen? Vijf gerstenbroodjes en twee vissen. Dat was alles, meer niet.

Nou, je moet daar maar staan met een opdracht van de Heere: *Geeft gij hun te eten*, met vijf van die kleine broodjes – dat zijn van die eenpersoonsbroodjes – en dan twee visjes, als een soort beleg voor die broodjes. Daar konden die discipelen werkelijk niets mee beginnen. Wat nu?

Zo zou het zomaar kunnen dat er iemand in ons midden aanwezig is, of thuis meeluistert, die erg inzit over het levensonderhoud. Misschien heb je voor je waarneming ook te weinig. Misschien loop je steeds tegen je tekorten aan, staat er helemaal niet zoveel op je bankrekening als dat je nodig hebt. En als er dan eens van die onverwachte hoge kosten komen, misschien wordt je gezondheid wel minder, of gaan je krachten achteruit, of zit je in hele grote zorgen waar een ander misschien nog niet eens van weet. Misschien zijn er wel kinderen in ons midden die het moeilijk hebben, die niet zo mee kunnen komen op school, die op het schoolplein soms een beetje aan de kant staan, helemaal alleen, die eenzaam zijn.

Zo kunnen er allerlei dingen zijn dat je met een onmogelijkheid staat, als het ware met lege handen, waar alleen nog maar vijf broodjes en twee visjes in liggen, en je weet niet hoe je ermee verder moet komen. En dat je in stilte bidt: Hoe moet dat toch? Hoe komen we hierdoor? Hoe komen we hieruit? Wat is het dan een zegen dat het biddag is, om op biddag te horen hoe de discipelen met hun persoonlijke machteloosheid, met hun persoonlijk gebrek, op de juiste plaats terecht mochten komen.

En waar kwamen de discipelen met die opdracht *Geeft gij hun te eten*, met die vijf broden en twee vissen, terecht? Bij de Middelaarshanden van hun Meester. Want als de Heere Jezus ze ziet staan voor Hem, in hulpeloosheid en machteloosheid, met die vijf broden en twee vissen, zegt Hij: *Brengt Mij dezelfden hier.* En is dat nou geen wonder, dat je met al je tekorten, met al je zorgen,

met al je gebrek, bij Zijn handen terecht mag komen, om het in Zijn hand te mogen leggen, om je hart voor Hem uit te storten, en met al je nood tot Hem te vluchten?

Kom, gemeente, waar loopt u misschien mee op deze biddag? Wat is jouw gebrek? Wat is uw tekort? Hoor het de Heere zeggen op deze biddag: *Brengt Mij dezelfden hier*. Want Ik weet er raad mee, Ik kan wonderen doen, Ik kan uw gebrek vervullen en het weinige wat je hebt, dat kan Ik vermeerderen. En dat kan de Heere niet alleen doen als het gaat om het tijdelijke leven, maar dat doet Hij ook zeker in het geloofsleven van degenen die Hem vrezen.

O, nou zou het zomaar kunnen zijn dat er één in ons midden is die zo tobt en denkt: Ik heb zo weinig genade, ik sta zo van verre, ik heb zo weinig zicht op de Heere Jezus Christus. Of dat iemand zucht: Mijn geloof is zo zwak, en mijn hoop is zo klein, en ik vind het zo moeilijk om mijn liefde te geven aan de Heere. Of dat je zucht omdat je de zekerheid van het geloof mist, en als je tot de zekerheid van het geloof gekomen bent, je niet weet hoe je moet wandelen in de weg der heiligmaking. Dat je ook als het ware met dat weinige voor de Heere staat, en je zegt: Heere, ik heb niet meer dan vijf broden en twee vissen, hoe moet dat toch, Heere?

Dan is daar die liefdevolle stem, die woorden die opkomen uit een hart dat met innerlijke ontferming bewogen is: *Brengt Mij dezelfden hier*. En wat wil de Heere dan doen? Hij wil ook in het geestelijke leven waarmaken: *Elk die Hem vreest, hoe klein hij zij of groot, wordt van dat heil, die weldaan deelgenoot. Hij zal ze groter maken*. En daarom: *Al wat u ontbreekt, schenk Ik, zo gij het smeekt, mild en overvloedig*. En dat geldt zowel de geestelijke zegeningen als de tijdelijke zegeningen.

Let dan eens op hoe dat mogelijk is. Ik zie dat in gedachten voor me, gemeente. Al die mensen, en er staat daar een handjevol discipelen, en zij hebben niet meer dan vijf broden en twee vissen, en zo staan ze voor de Heere Jezus. Als de Heere Jezus dan zegt: *Brengt Mij dezelfden hier*, ik weet niet wie van de discipelen het in hun handen had, maar dan hebben ze het in de handen van de Heere Jezus gelegd. Zie Hem zitten. Daar zit nou de Heere Jezus, met vijf broden en twee vissen in Zijn handen. En wat doet Hij dan? Dan heft Hij Zijn ogen op naar de hemel. Je mag het ook zo zeggen: Hij heft Zijn ogen op tot Zijn Vader. Zal het niet in Zijn tere ziel geklonken hebben, gemeente: *Onze Vader, Die in de hemelen zijt?*

Want de Heere Jezus was heel de tijd van Zijn leven, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid, op Zijn Vader georiënteerd. Want Hij wist: Mijn Vader is de Vader der lichten, van Wie alle goede gaven en volmaakte giften afkomen. Mijn Vader is de Bron van alle goed. En zo kan Hij zijn, omdat Hij een almachtig God is. En zo wil Hij zijn, omdat Hij een getrouwe Vader is.

O, ziet u vanmiddag in de prediking van het evangelie Christus, met vijf broden en twee vissen? En Hij heft dan Zijn ogen op naar de hemel, de woonplaats van Zijn Vader, om Zijn Vader te bidden om een zegen over die vijf broodjes en die twee visjes. Dan moet je eens even op je in laten werken, gemeente: als Christus daar zit met dat weinige voedsel en Hij heeft Zijn ogen op naar Hem hoog, dan weet Hij als geen ander dat het ganse aardrijk vanwege de zonde is vervloekt. Dan weet Hij als geen ander dat geen mens enig recht heeft op enige tijdelijke zegen. Dan weet Hij zo goed dat Hij straks, vanwege de zonde, vanwege het vervloekte aardrijk, aan het vloekhout moet hangen op de heuvel Golgotha, waar zelfs de zon Hem niet meer kan beschijnen in de drie-urige duisternis, om ook in deze weg de zegeningen voor het ganse mensdom te kunnen verwerven.

O gemeente, als Hij daar zit met die schare voor Hem, met de discipelen voor Zijn aangezicht, en Hij heeft Zijn ogen op naar Zijn Vader om een zegen te bidden over het eten dat voor Hem ligt, dan is Hij daar als een Middelaar die staat tussen een heilig God en een onheilig volk. Dan staat Hij

daar als een Tussentreder tussen een rechtvaardige God en een schuldig volk. Dan staat Hij daar als een Voorbidder tussen een goeddoend God en een rechteloos volk.

Nu ga ik u wat vragen, nu ga ik jou wat vragen: heb je Hem zo nodig op biddag? Hoe zouden we ooit biddag kunnen houden zonder die Voorbidder? Hoe zouden we ooit kunnen bidden als we die biddende Hogepriester aan de rechterhand des Vaders niet kennen? O, wat zou dat een gezegende biddag zijn als we rechteloos in onszelf voor Zijn aangezicht terechtkomen. Geen rechten in onszelf om er iets te kunnen vragen, niets verdiend, als we alleen maar kijken op de periode tussen dankdag en biddag. Wat een zonde hebben we gedaan! Zijn we niet het voorwerp van Gods toorn? Het ganse aardrijk is ook om onze zonde vervloekt. En een mens ligt van nature met de hele wereld verdoemelijk voor God.

Als je die indruk krijgt, gemeente, dan zeg je tegen de Heere: O God, ik ben zelfs dat kleine stukje brood niet waardig. Ik heb het niet verdiend dat U mij zou verhoren als ik op biddag tot U kom. Maar gemeente, als Christus dan eens waarde voor je gaat krijgen, en je gaat het leren op de school van de Heilige Geest dat elke zegening die Hij geeft er alleen maar kan zijn om Zijn wil, ja, dan wordt het gebedsleven zo anders. Als je mag weten genade gevonden te hebben in de ogen van de Heere, als je mag weten tot die gelukkige mensen te mogen behoren die in de Bijbel Gods volk worden genoemd, en je mag weten van het ontvangen van geestelijke zegeningen uit Zijn volheid, wat wordt dan je gebedsleven anders!

Dan ga je op de school van het gebed zo'n grote rijkdom leren, die is eigenlijk te groot om te kunnen bevatten. Dan krijgen Gods kinderen een genaderecht om door Christus tot de Vader te gaan. Dan krijgen ze een kinderrecht om te smeken wat ze nodig hebben. Dan mag een waar gelovige, gekomen als een kind, door Christus, tot de Vader, om te pleiten op Zijn offer, op Zijn bloed, op Zijn verdiensten, op Zijn verbond, om als een afhankelijk kind te smeken: Heere, vermeerder mijn gebrek, vermeerder mijn geloof, vermeerder Uw genade om Jezus' wil, want Hij is die grote Voorbidder voor Zijn kerk.

Hij kent ook het gebedsleven van degenen die Hem vrezen. Hij kent in het bijzonder van hen de geestelijke en lichamelijke nood, en Hij staat altijd klaar om naar hun smeekstem te horen. Hij staat klaar om die gebeden op te vangen in de hemel. Hij staat klaar aan de rechterhand des Vaders om die gebeden te zuiveren met Zijn voorbeden. Hij staat klaar om die gebeden te brengen voor het aangezicht van Zijn Vader. Hij staat klaar, zelfs als een mensenkind niet eens meer weet te bidden gelijk het behoort. En als Hij dan die grote Voorspraak is in de hemel, als Hij dan bidt tot Zijn Vader, dan bidt Hij in die heilige wetenschap: Mijn Vader hoort Mij altijd.

En dat zie je ook daar in die vallei openbaar komen: Mijn Vader hoort Mij altijd. Want toen vloeide een overvloed aan voedsel uit Zijn milde hand.

3. Zijn overvloed uit Zijn milde hand

Dat brengt ons bij onze laatste gedachte: Zijn overvloed uit Zijn milde hand. Ja, de Heere Jezus had de discipelen bevolen, zo hoorden wij, om tegen die scharen te zeggen dat ze moesten gaan zitten in het gras. Hij wilde ook dat die scharen een weinig zouden rusten. En toen heeft Hij gebeden tot Zijn Vader en begon Hij het brood te breken.

Nou, er waren blijkbaar manden aanwezig onder de scharen, want we lezen in deze geschiedenis dat het brood in twaalf manden werd gedaan. Elk van de twaalf discipelen kreeg een mand en zo mochten ze onder de scharen het brood en de vis gaan uitdelen. En er was genoeg. Er was echt genoeg. Nou, daar gaat Johannes, daar gaat Thomas, daar gaat Andreas. Een mand vol met brood

en vis, en ze delen maar uit, en ze delen maar uit, en is de mand leeg, dan lopen ze weer terug naar de Heere Jezus, jongens en meisjes. En Die is ondertussen aan het breken en breken en breken. Zoveel! Die lege manden worden weer gevuld en daar gaan ze weer. En dan komt de ander weer terug met een lege mand en de Heere vult ze weer. En Hij breekt maar en Hij breekt maar. En al die mensen, mannen, vrouwen en kinderen, worden verzadigd.

Er is zoveel brood en vis dat de discipelen, nadat ze bij alle mensen geweest zijn, terugkeren en ze hebben allemaal nog een mand vol over. Twaalf manden waren over, nadat al die mensen waren verzadigd. Wat een overvloed kwam er uit de milde handen van deze Zaligmaker! Welke trouwe zorg besteedde Hij aan die scharen waarover Hij met innerlijke ontferming bewogen was! En tegelijkertijd wat een trouwe zorg betoonde Hij aan die discipelen die eerst in hun onmogelijkheid stonden: Hoe moeten wij toch al die mensen van eten voorzien? Zouden ze niet stil geworden zijn toen ze de Heere Jezus maar zagen breken en breken, en dat er zo'n overvloed was?

En waar de Heere hun de opdracht gaf, zorgde Hij ook dat ze de opdracht konden volvoeren. Dan schittert daarin de wijsheid van de Heere. De Heere werkt altijd middellijk. Natuurlijk kan Hij onmiddellijk werken, kijk maar naar die veertig jaar in de woestijn: elke dag kwam het manna zo naar beneden. Maar doorgaans werkt de Heere middellijk, ook in het tijdelijke leven. Wat heeft de Heere in Zijn voorzienigheid niet geschonken? Vanaf het moment dat een zaad in de aarde valt, waar tarwe uit ontstaat, tot het moment dat de boterham op je bord ligt. Heel dat proces, daar heeft God voor gezorgd, dat je het zelf allemaal niet hoeft te doen. De Heere werkt middellijk, door de middelen heen, ook in het tijdelijke leven.

Daarom, als het gaat om het laten groeien van de gewassen, zijn we afhankelijk van de Heere. Maar ook als de technologie kan functioneren, zijn we afhankelijk van de Heere. En daarom is het zo noodzakelijk en ook zo'n zegen om biddag te mogen houden, om die dingen ook van de Heere af te smeken. Ja, dat het daarom mogelijk is om biddag te houden. We hoorden dat het mogelijk is omdat Hij met innerlijke ontferming bewogen was. We hoorden dat het mogelijk is omdat Hij die grote Voorbidder is. Maar we horen het ook in onze geschiedenis dat biddag mogelijk is omdat er bij Hem zo'n overvloed is. Ja, Zijn schuren zijn echt vol met allerlei zegeningen. En met Zijn zegen, zo staat er in een van de psalmen, bezoekt Hij het mensdom.

Maar nu is het wel de grote vraag: hoe heb je het nu ontvangen? En hoe gaan we nu de komende tijd, als de Heere het geeft, weer al die zegeningen uit Zijn hand ontvangen? Weet u wat er dan op biddag ook moet klinken? Een onderzoekende vraag: Ben je nu bekeerd of ben je nu onbekeerd? Want weet u, de Heere is zo goed dat Hij ook voor onbekeerde mensen zorgt. Maar het zal toch vreselijk zijn als dat straks allemaal tegen je moet getuigen, zelfs je boterham. En dat je met de weldaden van de Heere in het tijdelijke leven van dag tot dag voortleefde, maar dat je de Heere Zelf niet nodig had tot redding van je ziel.

O onbekeerde zondaar hier in ons midden, doe toch niet gelijk die verloren zoon, die met het goed, de gaven, de zegeningen van zijn vader de wereld introk, om dat goed van zijn vader in de wereld, in de zonde door te brengen. Want als je in die omstandigheden moet sterven, dan word je de meest ellendige en armste mens die denkbaar is. Want dan ga je met alle zegeningen eeuwig verloren. En daarom is dé zegen als de goedertierenheden des HEEREN zouden leiden tot bekering.

En als dat gebeurt, gemeente, dan wordt het allemaal zo anders. Dan ga je de dagelijkse zegeningen als een wonder zien. En dan wordt het eigenlijk elke dag biddag. Om in je gebed niet alleen te vragen wat je nodig hebt, maar ook in je gebed elke keer weer te belijden dat je gezondigd hebt, en dat je bedroefd bent over je zonde. Om te smeken om genade. Om bewaard te worden

voor de zonde. Om te strijden tegen de zonde. Om afhankelijk en aanhankelijk te leven. Om steeds te bedelen aan de troon van Gods genade: Heere, ik ben niet meer dan een hondeke. Maar de hondkens eten toch ook van de brokken die vallen van de tafel des HEEREN.

Ja, om boven alles geestelijk voedsel van de Heere te mogen krijgen, om ten diepste verzadigd te worden met Christus Zelf. En dat is leven. Dat is pas leven. Verzadigd te worden met Christus, Die in het Woord van God voorgesteld wordt als het Brood des levens. En dan zul je ontdekken welke oneindige overvloed in dit Brood des levens te vinden is. Dan raken de manden van Christus nooit leeg. En tot op vandaag is de Heere bezig om uit Zijn volheid genade voor genade te schenken. En niets van die genade die uit Hem komt zal verloren gaan. Die overvloed van Zijn genade voor Zijn ganse kerk zal bestaan tot in de eeuwigheid.

Wat een zegen als je steeds weer met je honger en dorst tot Hem mag uitgaan. En dat je elke keer weer mag ontdekken dat er in die manden van Zijn genadeverbond steeds weer overgeschoten brokken zijn waarmee Hij Zijn kerk steeds weer gaat voeden. En dat Hij daarbij ook nog eens die geslagen Steenrots is waaruit het water des levens vloeit. Dat, dat is de spijs die nimmermeer vergaat. En dat is Christus Zelf, Die het gezegd heeft: *Mijn vlees is waarlijk spijs. Ik ben het Brood des levens. Wie van dat brood eet, zal in der eeuwigheid nooit meer hongeren.*

O, wat ben je dan rijk, wat ben je dan schatrijk. Gods kinderen komen echt niets tekort. En elke keer weer mogen ze het beleven en ondervinden: *De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken.* En als dat elke keer weer ervaren mag worden, dan kan het wel eens uit de volheid van je gemoed opkomen: *Weg wereld, weg schatten, gij kunt niet bevatten hoe rijk ik wel ben. Ik heb alles verloren, maar Jezus verkoren, Wiens eigendom ik ben.*

Amen.